

**Bu
Okulda
bir iş var**

Bu Okulda Bir İş Var

Serpil Tozlu

Genel Yayın Yönetmeni: Hayati Bayrak

Yayın Yönetmeni: Enes Celep

Yayın Koordinatörü: Erol Şahnacı

Editör: Büşra Nesil

İç Tasarım: Zeynep Bayrak

Kapak Tasarımı: Rümeysa Gedik

Genç Hayat: 285

1. Baskı: İstanbul / Ekim 2026

ISBN: 978-625-447-265-7

Yayıncı Sertifika No: 75092

© 2026 Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizm. ve Tic. A.Ş.

Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.

Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

Baskı: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 45121

Altunizade Okul Sokak No: 1 Altunizade Sitesi F Blok Daire: 15

Üsküdar / İstanbul Tel: (216) 771 91 00 | Gsm: (530) 259 80 96

www.hayat yayinlari.com | e-posta: hayat@hayat yayinlari.com

Serpil Tozlu

GENÇ HAYAT

SERPİL TOZLU

Karadeniz'in küçük, tatlı ve yeşil bir sahil köyünde doğdu. Çocukluğunun büyük bir bölümünü burada geçirdi. Koyunları otlatı, bahçelerde çalışı, ağaçlara tırmandı, odun topladı, çamurlara karıştı... Türlü badireler atlattı ama ne var biliyor musun? Bunların hiçbirini, kendi hayal âlemini kurmasına engel olamadı.

Yapmaktan hoşlandığı şeyler vardı ve bunları mutlaka yapmalıydı!

Bu yüzden o da;

- Bol bol oynadı,
- Çok çok sevdi,
- Hep hayal kurdu.

Sonra düşündü: Bunlar çok muhteşem şeylerdi! Hiç bitmesin, hep sürsün istedi ve bir karar verdi: Hiç bitmeyecekti!

“Mutlaka bir yolu olmalı,” diye düşündü durdu.

Sonunda aradığını buldu. Bunun için;

- Bol bol okudu,
- Çok çok yazdı,
- Hep hayal ettiği gibi miniklerin öğretmeni oldu.

Peki sonra?

BAŞARDI!

Hep çocuk kaldı!

Şimdi o, sınırsızca seviyor, oynuyor ve hayal kuruyor. Hâlâ oyunlarına dâhil edebileceği hayaldaşlarını arıyor.

1. BÖLÜM

Vay canına... **Meğer insan ayakta uyuyabiliyormuş.** Hem de nerdeyse iki yıl!

Burnumun dibinde neler olmuş neler? Nasıl fark etmemişim, hâlâ aklım almıyor! Gerçi küçüktüm o zamanlar. Küçük olunca bazı şeyler gözden kaçabiliyor. **Şimdi olsa gözümden kaçmaz ya, neyse.**

Ben Mete. Dördüncü sınıftayım. Yaklaşık iki yıl önce başlayan bir ortaklığın hikâyesini anlatmak istiyorum. Umut abi ile benim ortaklığımın... Anlatma sebebim ise bir mektup. Ama öyle sıradan bir mektup değil. Bildiğimi zannettiğim çoğu şeyi değiştiren, bütün taşları yerine oturtan bir mektup. Nerdeyse yirmi sekiz saat önce okudum ama hâlâ etkisinden çıkamadım. **“İYİLİK YAP DENİZE AT, BALIK BİLMEZSE HALİK BİLİR,”** demiş atalarımız. Mektubu bitirince güzel atasözümüzü daha iyi kavramıştım. Gerçi Halik olan her daim bilir de balığın anlaması biraz zaman almıştı.

Bu mektup, tam bir buçuk yıldır eski okul çantamın gizli bölmesindeymiş. **Hani şu önemli küçük eşyalar için yapılmış ama bütün ıvır zıvırların tıkıştırıldığı bölüm var ya, işte orada!** Annem bir şekilde kullanmadığımız ama yıpranmamış olan eşyalarımızı ihtiyacı olan birilerine verir. Geçen gün, çantamı da komşunun oğluna vermek için eline almış ve kontrol etmek istemiş. Çantanın bütün gözlerini annelerin meşhur son kontrol bakışıyla didik didik ederken de mektubu bulmuş. Getirip verdiğinde ilk önce anlamadım. Üzerindeki “Umut’a” yazısını görünceye kadar! Hatırlamamla beraber kalbim güm güm atmaya başladı. **Duysa ramazan davulcusu bile şaşırırdı.**

“Yok artık!” dedim kendi kendime. “O mektup olmaz! Yani...olmamalı!” Ama biliyordum ki oydu!

Ayşegül, ikinci sınıfımın karne günü bana vermişti. Ağlıyordu. Belli ki mektubu yazarken de öyleydi, çünkü kâğıda düşen gözyaşları mürekkeple karışmıştı. Kâğıdın arkasına geçen mavi lekeler minik bulutçuklara dönüşmüştü. Yutkunarak, “Umut’ a verebilir misin?” demişti. Aslında o zaman bana bu davranışı hem komik hem de garip gelmişti. **Aynı sokakta oturup, aynı okulda okuduğun kuzenine niye mektup yazarsın ki?** “Ayşegül işte!” demiştim.

Doğrusu o zamanlar Ayşegül’den pek hoşlanmazdım. Umut abiye karşı çok sinir bozucu tavırları vardı.

Ama o gün çok farklıydı, üzgündü. Bence üzgün biri, bir ayağı kırılmış sandalye gibidir. Zaten eski dengesini kaybetmiştir. Bir de üzerine yüklenmek tamamen yıkılmasına neden olabilir. Ayşegül bile olsa, birinin yıkılmasına sebep olmak vicdan kurudur.

Nasıl olsa Umut abiyi yakında görür, veririm düşüncesiyle mektubu alıp hemen çantamın gizli bölmesine koymuştum. **Maşallah öyle gizliymiş ki, sakladığımı bile unutmuşum...** İşte unutuş, o unutuş! Ne Umut abiyi yakın zamanda görmüş, ne de mektubu verebilmiştim.

Umut abiyle bir sonraki görüşmemiz tam iki ay sonra olmuştu. Bir iş, vaktinde yapılmayınca; geçen zaman o işi de önemini de unuttururmuş. Ne demiş atalarımız **“KALANA KAR YAĞAR.”** Mektup, iki ay boyunca çantamda öylece bekleyince Umut abiyi gördüğüm gün aklıma bile gelmemişti. Daha sonraki görüşmelerimiz de çok nadir ve kısa süreli olunca da Ayşegül’ün mektubu çantamın gizli bölmesinde kaldı, **üzerine de lapa lapa karlar yağdı.**

“Umut’a” yazısını görmemle beraber tüm bu sahneler film şeridi gibi gözümün önünden geçti. Hemen fırlayıp gittim. Umut abiyi bulup mektubu aceleyle teslim ettim. Sanki bir buçuk yıllık gecikmeyi bu acelele telafi edebilecektim! Konuyu biraz konuştuk sonra mektubu bana uzatıp, “Al istersen oku.” dedi. Aslında içten içe

hep merak etmiřtim řu mektubu. O yüzden de... **Tabii ki okudum! Meraktan  atlayamazdım ya!**

Okumayı bitirdiğimde; etkilendim, şaşırdım, duygulandım... Ama ne yalan söyleyeyim, en çok da gurur duydum! Umut abiyle ve yaptıklarıyla... **E biraz da doğru bir insanı örnek aldığım için kendimle tabii ki!**

Konuřup anlaşmış, olanları birbirimize anlatmıştık. Ama **“SÖZ UÇAR YAZI KALIR”** demişler. Bu mektupla her şey aydınlanınca, ben de unutmamak için hemen kalem kâğıda sarıldım işte! Zaten mektubu bana verdikten sonra... Bir dakika; heyecandan olayları karıştırdım galiba. En iyisi her şeyi en baştan anlatayım. Sırasıyla ve tane tane... **Hatt  tanışmamızla başlamak en doğrusu olacak.**

2. BÖLÜM

Umut abiyi ilk kez bizim sınıfta görmüştüm. İkinci sınıfın ikinci dönemi idi. Teneffüstedik. Elinde bir ayak-kabı kutusuyla sınıfa geldi. Kutunun önündeki marka logosunu Ronaldo fotoğrafı yapıştırarak kapatmıştı. **Gerçi Ronaldo'nun kendisi gelse, kutunun içindekilerden daha çok dikkat çekemezdi herhalde.** Kutu abur cubur doluydu! Hepimizin ilgisini çekmişti bu şey: Kutu bakkal... Gezen kutu... Kutu kantin... Her neyse işte! Elinde tuttuğu kutu gibi ağzından çıkan sözler de ilgi çekiciydi:

"HER ŞEY KANTİNDEN 2 TL DAHA UCUZ"

Teneffüsün kısılgını bahçeye inmeye değer bulmayanlar etrafını sarmıştı. Öne geçme çekişmeleri ortallığı karıştırdı. Herkes bu acayip şeyi yakından görmek istiyordu.

Tuğrul'la ben arkada kalmıştık. Durumun ilginçliği oradan daha net görünüyordu. "Ne ki bu şey?

Kantincilerin satışları arttırma yolu mu?” dedim. Hemen ardından da, “Ama olmaz ki; kendisini kantinle kıyaslıyor.” Biraz düşünüp, “Okul İdaresi rakip kantin mi kurdu acaba?”

O sırada Tuğrul sesini olabildiğince kalınlaştırarak, “Yürüyen Kantin bu! Çocuklar hizmet ayağınıza geldi. Artık abur cubur için yorulmanıza gerek kalmadı!” dedi. Gülüştük biraz.

Ama yok! Hiç mantıklı değil. Sürekli sağlıklı beslenmemiz, abur cuburu azaltmamız için okulu afişlerle donatan onlar değil mi? “O hâlde neydi bu? Kim bu çocuk?” diye fikir fırtınaları estirmiştik Tuğrul’la.

Satıcı abi karışık kalabalığı hizaya sokmaya çalışıyor, defalarca tekrarlanan sorulara sakince cevap veriyordu. O sırada itiş kakışla öne gelen Burak, biraz da iri yarı arkadaşdır kendisi “Jelibon yok mu ya?” diye sordu. **Sanırsın süpermarkette şaşkın!** İlgileri kadar alışveriş yapmayan ufaklıklardan bunalan satıcı abi, **“Kafan kutuya girecek neredeyse Tosun Paşa, görüyorsun ki yok!”** diye çıkmıştı.

Sabırlı satıcının sözlerine basmıştık kahkahayı. **Sözlerindeki öfkeye rağmen davranışlarında o duygu yoktu.** Aksine sempatik ve sevecendi. “Tosun Paşa” lakabı da Burak’a yakışmıştı doğrusu. Nendense o an satıcı abiye kanım kaynadı.

Hemen çantama gidip sıkı rulo halindeki parayı kap-
tım. Zili duydum ama pek önemsemedim. Zil sesi bana
bazen, ders çağrısı gibi değil de arka fonda çalan bir
müzik gibi gelebiliyordu. Hele ki aklımda yapılacak bir
şey varsa. Ve o anda kesinlikle vardı!

Satıcı abi çıkıp gitmişti sınıftan. Peşine düştüm he-
men! **O sırada çalan zili "koşun" olarak algıla-
yan öğrenciler doluşmuştu kapıya.** Ben onları
geçene kadar haliyle Yürüyen Kantin çoktan uzaklaş-
mıştı. Elimde sıkı ruloyla koridorda kalmıştım. Etrafa
bakındım, yoktu. Kantine de gidebilirdim ama artık 2 tl
zarara girmek akıl işi değildi! Öğrenci harçlığı bütçesin-
de 2 tl önemli bir yer tutuyor, dikkat etmeliydim!

Öğretmenimin, **"Öğretmen burada mı bekle-
nir Mete?"** diye soru işaretli azarlamasıyla sınıfa koşup
yerime oturdum. Elimde tuttuğum sıkı rulo baktım.
Harçlık için önemli bir miktar: Yanlış harcarsam aç ka-
lırdım, doğru harcarsam yine aç kalırdım ama mutlu aç
olurdum.

**Kader, bilinçli tüketiciliğime hızla yanıt
vermişti.** Sonuçta boşaltım sistemimiz de kaderi-
mizin bir parçası. Son derste tuvalet için izin isteyip
çıkınca koridorda tekrar gördüm onu: Yürüyen Kan-
tinci abiyi. **Tam o anda heyecan kumbaram:
Çirink!**

Benim için birikim sadece paradan ibaret değil. Tıpkı kumbaraya atılan her para gibi duygularımızı da biriktiririz bence. Kazandığımız güvenler, paylaştığımız sevgiler, yaşadığımız hüzün ya da mutluluklar, duyduğumuz heyecanlar... **Her hissedilişte kendi özel kumbaralarını çirinkletirler.**

Merdivenleri hızla çıkıyordu. Bir anda ne yapacağımı şaşırdım.

Düşünmeden, “Hey” diyerek seslendim. Durup arkasına baktı ikimizden başka biri yoktu. Etrafı yokladıktan sonra, “Hayırdır, bana mı dedin?” diye sordu.

“Şey abi” dedim, “çikolata alacaktım da seni bulamadım.” Meseleyi anlayınca yüzü gevşedi:

“Şimdi yanımda yok, teneffüste alırsın tamam mı?” deyip devam edecek oldu. “Şey” dedim tekrar. Durdu. Konuyu uzattığım için biraz gerilmiştim ama çaktırmadım. **Bu benim gizli süper yeteneğimdir.** Yani bazen hissettiğim şeyler içimde öyle büyür ki sanki balon olur. Belli edersem patlayacak gibi gelir o yüzden ben de saklarım yani çaktırmam!

“Son dersteyiz ya!”

Biraz düşünüp:

“Doğru, ertelemek olmaz. Paran yanında mı?” diye sordu.

Hemen elimi cebime daldırdım. Çıkarttığım ruloyu gevşeterek gösterdim. “Hadi gel,” dedi. İki katı hızla

çıktık. **O sırada ürün çeşit ve fiyatlarını bir çırpıda sıralamıştı.** Çok düşünmeden “Karamelli bisküvi olsun,” dedim. Sınıfa girişi ve çıkışı, elime para üstü ve çikolatayı bırakışı birkaç saniye sürmüştü. “Tamam, hadi sınıfına git şimdi,” deyip kapı kulpunu tuttuğu sırada, **“Şey abi, bence kutuyla gezmektense bir yerin olsa daha iyi olur. Seni bulamayan yine kantine gitti çünkü,”** diye hızlıca söyleyiverdim. Müşteri memnuniyetini önemsiyordu ki fikrimi ciddiyetle karşıladı ama derse geciktiği için gergin görünüyordu. Düşünceli bir şekilde önce yere sonra bana bakıp:

“Adın ne?” diye sordu. “Metem,” dedim.

“Hangi sınıftasın peki?”

“2/C abi,” dedim. O sırada öğretmenin sesini işittik. Umut abiye kapıyı kapatmasını söyledi. Kapıyı kapatırken aceleyle, “Tamam tamam! Hadi şimdi sen git, yarın ben seni bulurum,” diyerek kapıyı çekti. Öylece kalmıştım. Ne olmuştu şimdi? Beni niye bulacaktı ki? Hiçbir şey anlamamıştım.

3. BÖLÜM

Ertesi gün nasıl heyecanlıydım anlatamam. Belki gelir de bulamaz beni diye üç teneffüs tuvalete bile gitmemiştim. Bu ciddi bir şeydir, teneffüse çıkmamak yani. Bir çocuk bunu yapıyorsa mesele büyüktür. **Merak kumbarama kâğıttan meraklar sessizce doluşuyordu.**

Acaba öylesine mi söyledi?

Gerçekten gelir mi, gelmez mi?

Hem niye gelecekti ki zaten?

Kafamdaki dönme dolapta bir sürü soru çılgınca turluyordu.

Dördüncü teneffüs beklenen oldu. Nihayet gelmişti. Daha doğrusu gelmişlerdi. Yanında bir çocuk daha vardı. Umut abiden biraz daha kısa ve biraz daha tom-bulcaydı. **Yanaklarının al al oluşu yüzüne hem sevimli hem sağlıklı bir hava katıyordu. İkisi de gülümsüyordu.**

Üçümüz beraber koridorun sonuna doğru gittik. Umut abi geç gelişinin sebebini açıklamakla söze başlamıştı, “Deneme sınavı vardı. Öğretmen ilk üç tenef-füse çıkarmayınca ancak gelebildik.” dedi. **Zaten; heyecandan eridim, meraktan kurudum abi, diyecek halim yoktu ya!** “Olsun abi,” dedim. Biraz durup sordu:

“Adın Mete’ydi değil mi?”

‘Kim zengin olmak ister?’ yarışmasının milyonluk sorusunu bilmiş gibi atıldım, “Evet abi Mete!” “Memnun oldum Mete, benim adım da Umut. Bu da arkadaşım Caner. Aynı sınıftayız.” İkimiz de ona baktık. Tek elini havaya kaldırıp rahat bir tavırla, “Merhaba!” dedi. Ben de kafamı öne eğip selamlayarak, “Merhaba abi,” dedim. Umut abi devam etti, “Bak Mete dün söylediğin şey var ya, çok mantıklı. İyi fikir yani.” Gülümseyip parmaklarını şıklatarak, “Ne derler, ‘Akıl akıldan üstündür,’ hem fikrini Caner’e de anlattım o da çok beğendi.” dedi. O sırada Caner abi kafasını sallayarak, **“Evet evet! Aslan gibi fikir valla, her türlü tutar!”** dedi. Gözlerinin içi gülüyordu.

Umut abi tekrar bana dönmüştü, “Matematiğin nasıl?”

“Güzel abi, yani karnemde ‘ÇOK İYİ’ yazıyor.” Bu bilgi önemliydi. **Resmî belge sonuçta.** Etrafa bakınarak bana doğru biraz daha eğildi. Sesini biraz alçaltmış, gizemli bir havaya sokmuştu. “Bak Mete!

Benim paraya ihtiyacım var, çok paraya. Anlıyorsun değil mi?” Yankılı yutkunma sesimi cevap kabul edip, devam etti, “Bunun için ticaret yapıyorum.” Kafasıyla işaret ederek, “Caner de bu konuda bana yardımcı oluyor.” İkimiz bakışlarımızı ona dikince Caner abi afallamıştı:

“Benim ihtiyacım yok valla, sadece yardım amaçlı.”

“Evet evet,” dedi Umut abi, “sağ olsun Caner hesap işlerini hallediyor!” diyerek devam etti.

“Neyse işte, dün gördün ya! Üç gündür bir kutuyla sınıf sınıf dolaşıp satış yapıyorum. Ama dediğini düşündüm. Mantıklı ve daha verimli olur. Öyle yapacağım.” Düşünceli görünüyordu.

“Fakat her teneffüs maalesef başında duramam. Bu yıl uzun süren, teneffüssüz deneme sınavlarımız oluyor. Bursluluk sınavlarına hazırlık falan. Bazen de maç yapıyoruz derken... Bir kişi daha lazım. Diyorum ki fikir senden çıktı. Beraber yapalım bu işi, yani ortak olalım!” dedi.

O an sakince atan kalbimin gümlediğini duydum.

“Kazandığımızı da en sonunda pay ederiz. Ne dersin?”

Hiç beklemeden, “Olur abi” dedim. Hızlı cevaplarım karşısında şaşırmış olacak ki, “Ne dediğimi anladın